

Payer Imre

Alkalmom felismerésre

Vízgyűrűvé lesz az évnek gyűrűje.
 A széles parton a faszor homálya
 égi gomolygó, a mélyben zöld
 fűvekkel most merül le. Az alma-
 gömbnyi lombok saját mása
 terét veszítve mint üveg lel
 szemvilágra titkos fényütemmel.
 Párás pászmában, lám, huhog, kakukkol.
 Hol hallom: Itt szól? Túl? Hol?
 Mit jósol madarak csivitelése?
 Alkalmom valamely felismerésre?

Korán siet vagy késve,
 az ismeretlen rózsaszínű felhő?
 Emelkedőn zuhanó, árnyban derengő.

A Vejnemőjnen panzióban

A szállásunk ma ott lesz.
 A Vejnemőjnen panzióban.
 Kívül kvarckemény a levegő tiszta hidege.
 Odabent vár a portáspult fakó sárgája
 meg az áporodott légkondicionálás.
 Kinn a sötétkék hegyek kibuknak
 a felhők közül. Rikító világosságuk
 rejtélyes, mint bent a sötét folyosón
 rejtőző, lassan táruló szoba.
 Valahonnan hárfá pengése hallatszik.
 Alámeríti és felröpíti
 a Vejnemőjnen panziót.

Kharón ladikján

Kharón ladikja zavaros folyón
vetődik erre-arra. Nem ringat
lassúdó, csendesült vizen.
Fülembe zúg a Styx hibásodott hulláma.
Akár zavart chip, szavakat tör.
Visszhangzik, mint megakadt
Sturm und Drang.

Tükörhullám

A víz, az ég
egymásba fordult két tükör.
A Nap jegyében éjjel is.
A szélbe ring a lomb. Tóba gázol
az eltökélten léha mozdulat.
Egy ecset mintha légi sikra
dús színű sávot húzna.
Tükörhullámban úszik
két határtalan tükör.
Partra ömlik a fény.

